



ÜZENET



AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVII. évfolyam 12. szám. 2016. június 15.

Ára 0,80 lej

Református Egység Napja: hagyománnyá vált

Kolozsváron ünnepelték május 22-én a Magyar Református Egység Napját. Az esemény kiemelt rendezvénye a Farkas utcai templomban tartott úrvacsorás istentisztelet volt, amelyen Kató Béla püspök hirdette az ígét. Az istentisztelet mellett koncertek, gyerekfoglalkozások is szerepeltek a programban. A Kétágú templomban tartották a hagyományos Szentháromság napi kórustalálkozót, a program zárásaként este a Farkas utcai templomban Varnus Xavér orgonahangversenyére került sor.

Az egység napja áldott alkalom arra, hogy egymást jobban megismerjük, bárhol is éljünk a Kárpát-medencében vagy a nagyvilágban. De áldott alkalom arra is, hogy egymás hite által épüljünk, hogy a mellettünk élőknek elmondjuk azt, hogy kik vagyunk, mit hiszünk, milyen örökséget kaptunk letéteménybe öseinktől, melyek a szellemi és tárgyi kincseink, amelyekkel felékesített bennünket Isten – vallja az Egység Napjáról Dézsi Zoltán, az Erdélyi Református Egyházkerület főgondnoka. Ezzel csengenek egybe a református egyház által kiadott nyilatkozatban foglaltak is, mely



Fotók: Kiss Gábor



megvédeni Európában és a világban a keresztyén értékeket. A Szentírás alapján hittel vallják, hogy a teremtett és megváltott élet Istené, az ember neki tartozik azzal, hogy testét, lelkét tisztán őrizze meg. Ugyanakkor hirdetik Isten kegyelmét, a megtérés evangéliumát és az újrakezdés lehetőségét, amelyet mind egyéni, mind közösségi életük erkölcsi megújulása egyetlen lehetőségének tekintenek.

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

szerint az egyháztagek Isten ígéje által kívánják építeni a keresztyén egységet, oltalmazni a társadalmi békességet,

Az ünnep jövőt építő erő

Zán Fábián Sándor kárpátaljai református püspök az egyház feladatáról

– Kárpátaljáról hosszú utat tett meg Kolozsvárig. Milyen gondolatokkal vágott neki az útnak?

– Amikor kora reggel felkeltem, az első gondolatom az volt, hogy ez csodálatos nap lesz. A gyülekezetünkben Rákóczi-napot tartottunk, ugyanakkor árvízvédelmi gyakorlatra is sor került több mint hatvan ember számára. A két esemény a múltunkat és a jövőnket is valahogy egybefoglalja, de egyikén sem vehettem részt, mert az egység napját fontosabbnak tartottam. Ezért eljöttem Kolozsvárra, hogy a Kárpát-medence legkeletibb részében élő reformátusságot én is képviseljem.

– Hányan érkeztek Kárpátaljáról?

– Több busszal, kisbusszal indultunk el, a beregszászi kórus buszát már a határon is láttam, mintegy 70–100 ember biztos jelen van az ünnepségen. Akik eljöttek, tudják, hogy követségben, küldöttségben vannak, és mindaz, amiért eljövünk, hálát adunk, az az egész népünk javát kell hogy szolgálja és kifejezze.

– Mit jelent ez az ünnep? Hogy érzi magát?

– Az ünnep a mindennapokról szól: az egymás hite által való épü-

(Folytatása a 6. oldalon)

A Kárpát-medence egybeszorít minket

Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök az egység igényéről

– Hogyan érkezett az egység napjára?

– Örvendek, mert a 2009-ben történt elhatározás – miszerint minden évben tartunk egy összejövetelt – nem halt el. Nagyon fontos, hogy Kolozsváron együtt lehetünk a Kárpát-medence valamennyi egyházmegyéjéből. Részben azért is, mert az erdélyieknek szüksége van arra, hogy jöjjünk és együtt legyünk, de azért is, mert nekünk, magyarországiaknak, felvidékieknek, kárpátaljaiaknak is jó ide eljönni.

– Hányan jöttek a dunamelléki egyházkerületből?

– Nem tudom, harmincan biztos. Mind a nyolc egyházmegyénkből érkezik egy három-négy tagú küldöttség, de lehet, még vannak olyanok, akik módot kaptak arra, hogy eljőjenek.

– A négy magyarországi egyházkerületben mennyire érződik az egység? Mennyire van szükség, igény az összetartozásra mind a vezetőség, mind pedig a hívek szintjén?

– Van egy szép és mélyülő belső egységünk otthon a négy egyházkerület között. Azt látom, hogy

(Folytatása a 6. oldalon)



Tanulságos igék

A Szentlélekről (III.)

Gyülekezet a Lélek által

„És állhatatosan kitartottak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.” (ApCsel 2,42)

Egy vihar nagy károkat okozhat. Ezt mindnyájan tapasztalhattuk. De más országokban egyenesen tragédiák történnék a tomboló viharok, forgószelek következtében. Különös dolog a szél, mert nem látunk semmit, csak a következményeket: kidöntött fák, lesodort tetők, felborult autók. A szél a Szentírásban a Szentlélek jelképe. Pünkösdkor keveset lehetett látni, de a nyomok, a következmények annál nyilvánvalóbbak voltak.

Miből látszik, hogy a Lélek munkálkodott? Milyen nyomokat hagyott maga után a pünkösdi Lélek? A Lélek nyomait a gyülekezetben kell keresni, ott, ahol összegyűlnek emberek, hogy Isten Igéje fölé hajoljanak. Pünkösdkor Péter apostol hirdeti a feltámadott Krisztust. Ez nem marad hatás nélkül. Szívükben megrendülnek és hisznek Jézus Krisztusban. Több ezer ember megkeresztelkedik, és ebből lesz a fiatal jeruzsálemi gyülekezet.

A gyülekezetalapítás a Lélek legkedvesebb munkája. Talán ez csalódást okoz nekünk, hisz mi nagyobbra gondolnánk, valami látványosabbra. Pedig az ige világosan mutatja: a Szentlélek legfontosabb munkája az emberek megtérítése és gyülekezetté való formálása. Ezért senki ne kételkedjen a Lélek munkájában. Mi Isten hűségét és Lelkének munkáját láthatjuk abban, hogy van gyülekezetünk, vasárnap összegyűlünk, a sákramentumokkal élünk. Amíg ezek léteznek, addig Isten Lelke még nem szűnt meg munkálkodni. De a Lélek nemcsak annyit végez el, hogy gyülekezet alakul, hanem azt is ő mondja meg, miként működjön.

Az első gyülekezet tagjairól azt olvassuk, hogy kitartottak az apostolok tudományában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Az első dolog, amit róluk olvassunk, hogy kitartottak. Nem fáradtak bele, nem lankadtak el. Pedig sok bajuk volt, több mindennel akarta őket a Sátán elfordítani a hittől. Ő azt akarja, hogy a hitünk ne legyen más, mint formáság, amiben semmi élet sincs.

Hogy maradhatunk meg a hitben? Nem valami titokzatos úton. A Lélek mindig eszközt használ, és azt akarja, hogy mi azokat használjuk. Milyen eszközöket ad kezünkbe Isten a kitartáshoz? Először is ki kell tartani a tanításban, amit itt apostolok tudományának nevez az ige. Ma a tanítás nem olyan népszerű. Sokan azt mondják, az csak elváltat minket egymástól. Az ilyenek azt hangsúlyozzák, hogy nem a tanítás és az ige a fontos, hanem a Krisztussal való kapcsolat. Ebben nyilván van igazság. Ha csak tanításunk van, és nem dobog a szívünk Krisztusért, akkor tényleg baj van. De vigyázzunk, hogy a helyes tanítás meglegyen, mert akkor nincs helyes életfolytatás sem, ez a mi keresztyén életünk alapja. Mi mindig tanítványok maradunk, Krisztus iskoláját sohasem lehet befejezni. Nekünk nemcsak tanulni kell, hanem tanítani is.

A tanítványok kitartóak voltak a közösségben is: ragaszkodtak egymáshoz. Ahol a Lélek munkálkodik, ott mindig megszületik a szentek közössége. A Sátán persze ezt is meg akarja rontani, széthúzást, irigységet akar szítani a tagok között. Ne engedjük ezt. Ne hanyagoljuk el a közösséget. Abban ugyanis mindig megerősödünk, épülünk egymás hite által. Csak akkor leszünk erősek, ha ápoljuk a Krisztussal és az egymással való közösséget. De mi van akkor, ha vannak olyan emberek is a gyülekezetben, akik nem igazán kedvelik egymást, akiknek bizonyos dolgokban egészen eltérő a véleményük? Az első gyülekezetben is volt mindenféle ember, mégis elfogadták és szerették egymást. Soha ne feledjük: az egyház nem emberi érzéseken, hanem Jézus Krisztuson nyugszik. Az egyházban nem keressük egymást, hanem ajándékozgatunk egymásnak. A közösség adott esetben anyagi segítséget, testvéri köszöntést, barátságot, látogatást is jelent.

A közösségnek legbensőségesebb formája az úrvacsora. Az első gyülekezet a kenyér megtörésében is kitartott, ezt is naponként gyakorolta. Az első században ez szeretetvendégség formájában is megvalósult: a gazdagok hoztak ételeket, amiből a szegények is részesedtek. A közös étkezések után az úrvacsorát is magukhoz vették. Mi nem tudunk naponta úrvacsora-

Bibliaolvasó kalauz

Július

1. P	1Krón 16,8–43	Lk 9,51–62
2. Szo	1Krón 17,1–15	Lk 10,1–20
3. V	1Krón 17,16–27	Lk 10,21–42
4. H	1Krón 18	Lk 11,1–13
5. K	1Krón 19	Lk 11,14–32
6. Sze	1Krón 20	Lk 11,33–54
7. Cs	1Krón 21,1–13	Lk 12,1–12
8. P	1Krón 21,14–22,1	Lk 12,13–32
9. Szo	1Krón 22,2–19	Lk 12,33–40
10. V	1Krón 23	Lk 12,41–59
11. H	1Krón 24,1–19	Lk 13,1–21
12. K	1Krón 24,20–31	Lk 13,22–35
13. Sze	1Krón 25	Lk 14,1–14
14. Cs	1Krón 26,1–19	Lk 14,15–35
15. P	1Krón 26,20–32	Lk 15,1–10
16. Szo	1Krón 27,1–15	Lk 15,11–32
17. V	1Krón 27,16–34	Lk 16,1–12
18. H	1Krón 28,1–10	Lk 16,13–18
19. K	1Krón 28,11–21	Lk 16,19–31
20. Sze	1Krón 29,1–9	Lk 17,1–10
21. Cs	1Krón 29,10–19	Lk 17,11–19
22. P	1Krón 29,20–30	Lk 17,20–37
23. Szo	2Krón 1,1–17	Lk 18,1–8
24. V	2Krón 1,18–2,9	Lk 18,9–17
25. H	2Krón 2,10–17	Lk 18,18–27
26. K	2Krón 3	Lk 18,28–34
27. Sze	2Krón 4	Lk 18,35–43
28. Cs	2Krón 5	Lk 19,1–10
29. P	2Krón 6,1–11	Lk 19,11–27
30. Szo	2Krón 6,12–42	Lk 19,28–40
31. V	2Krón 7,1–10	Lk 19,41–48

rában részesülni, egyházunk gyakorlata szerint 7-8 alkalommal van úrvacsora, öröndetes az, hogy sok gyülekezetben minden hónapban van legalább egy úrvacsoravétel.

A negyedik dolog, amiben az első keresztyének kitartottak, az imádkozás volt. Az imádkozás keresztyén életünk legszemélyesebb dolga. A közös imádkozásnak nagy ereje van. Nem véletlenül nevezzük az egyház szívdobogásának. Komoly imádkozás nélkül elképzelhetetlen a gyülekezeti élet és annak növekedése. De kérdezhetné valaki: miért imádkozunk? Erre a legegyszerűbb válasz: mindenért! A kegyelem királyi széke elé vihetjük magunkat, családunkat, gyülekezetünket, az Isten országa terjedését, a missziót, az evangelizációt, betegséget...

Ha így tud élni egy gyülekezet, annak nem maradhatnak el az áldásai. Az ilyen gyülekezet vonzó lehet mások számára is. A közösség, ahol szeretik és segítik egymást, jó reklám lesz a világ számára. Imádkozunk, hogy így legyen, és ezek szerint cselekedjünk. Imádkozunk, hogy Isten Szentlelke munkálkodjon közöttünk is.

Lőrincz István

Legyünk alázatosak

Élt Rómában egy apáca, aki csodatevő hírében állt. Sokan szentnek tartották. A pápa hívatta Fülöp szerzetes testvérét, és ezt kérte: menj, nézd meg, mi van ezzel az apácával. Fülöp el is ment a kolostorba, ahol nagy tömeg imádkozott, az apáca pedig ismét csodát tett. Miután az emberek elhagyták a kolostort, Fülöp megszólította az apácát: „nővérem, sokat

utaztam, hogy eljussak ide, fáj a hátam. Kérlek, bekötnéd a cipőmet?” Az apáca megsértődve nézte végig: „Isten szolgája vagyok, nem az embereké” – válaszolta. „Ezt akartam tudni” – mondta magában Fülöp. Amikor visszatért a pápához, és az megkérdezte, szerinte az apáca szent-e, Fülöp szomorúan csóválta a fejét, és ezt suttozta: „nem, mert hiányzik belőle az alázat”.

Bányai László

Hálával Istennek, szeretettel embernek

A székelyvécei kálvária, a tizennégy székely kaput követő golgota és kápolna immár zarándokhely. Néhány éve hazai, magyarországi és azon túli látogatók, hívők és turisták zarándokolnak el a „Mária-völgybe”, hogy megmásszák a kálváriadombot. Vagy legalább gyönyörködjenek a domboldalon sorakozó székely kapuk napfényes vagy estiivilágításban kacércsódló látványában.

A dombra felmenet megtisztulhat a lelke annak is, akinek gondolatai vannak, annak is, aki alázatos hálával kapaszkodik fel a dombtetőre. Mindegyik megállónál a felújított galambdúcos székely kapuk előtt virág, pihenésre alkalmas fatuskó, világítótest. És egy tábla, rajta a jézusi stáció megnevezése és a mai emberhez intézett szöveg. A kapukon faragott virágmotívumok, szarvasok, az egykori állítatók neve, esetleges idézetek. Elöl odarögzített kerámiaalkotások, változó Jézus-arcok. A kapu hátára bevésve a restaurálásának és felállításának anyagi költségeit felvállaló támogatók neve, hitvallása. És egy újabb számozott tábla, ezúttal a magyar történelem legfőbb megállóiival, annak szövege megidézésével.

Feleséggel együtt az alábbi szöveget vésettük a „székely kapunk” hátára: „Hálával Istennek, szeretettel embernek! 2014”. Ez a mi székelyvécei hitvallásunk. Ezt a hálát és szeretetet igyekszünk megeleveníteni mindennapi életünkben.

A Korondról származó, a székelyvécei kálvárián negyediként elhelyezett székely kapu felújított szövege az alábbi: „ISTEN SEGEDLMÉVEL ÁLLÍTOTTA TÓFALVI FERENC ÉS NEJE BALÁZS ILONA 1963. XI

Lori Borgman amerikai újságíró nő eljárt szott a gondolattal, mi lenne akkor, ha a józan ész egy jó barátunk volna. Vajon észrevennénk a halálát? És mit mondanánk a temetésén?

Búcsúbeszéd Józan Ész halálára

Ma egy szeretett barátunk elvesztését siratjuk: Józan Ész, aki sok éven át volt közöttünk. Senki sem tudja biztosan, hány éves volt, mivel születési adatai már régen elvesztek a bürokrácia útvesztőiben.

Emlékezni fogunk rá, mert olyan értékes leckéket adott nekünk, mint „dolgozni kell, hogy tető legyen a fejünk felett” és „mindennap kell olvasni egy keveset”; hogy tudjuk, miért lel aranyat, aki korán kel, és hogy felismerjük olyan mondatok érvényességét, mint „az élet nem mindig igazságos” és „lehet, hogy én vagyok a hibás”.

Józan Ész egyszerű és hatásos parancsok („addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér”) és megbízható szülői stratégiák („nem a gyerek, hanem a felnőtt dirigál”) szerint élt.

Egészsége akkor kezdett gyorsan romlani, amikor fura szabályokat kezdtek alkalmazni:

HO 27”. Felállítási időpontja után két hétre jöttem a világra. Mondhatni: egyidősek vagyunk!

A vallási zarándoklattal és jézusi üzenetekkel párhuzamosan magyar történelmünk üzenetei is megfogalmazódnak. A negyedik megállónál „Szent István király felajánlja a Magyar Szent Koronát”, az alábbi szavakkal: „Ég Királynője, e világ jeles újjászervezője! Végső könyörgéseimben a Szentegyházat a püspökökkel és papokkal, az országot a néppel és az urakkal a te oltalmadra bízom.” Ez a cselekedet magyarságunk, magyar kereszténységünk ősalapota.

Miközben a kálvárián felfelé haladva tovább olvassuk a szövegeket, magunkba szívjuk a számunkra is megfogalmazott üzeneteiket. Bármilyen lelkiállapotban lennénk, zaklatottan vagy nyugalommal, bajokkal vagy örömmel, mindig találunk nekünk való gondolatokat. Odazarándokló énünknek időszerűt. Katolikusnak, reformátusnak, bármely vallásúnak valót. Újabb és újabb stációhoz érünk, újabb és újabb szépen felújított székely kaput csodálunk meg. Aztán a Golgota három jelképes keresztje előtt mondhatjuk el az utolsó imát, mielőtt a kápolna elé érünk.

Hátalatt szívvel és várakozó szeretettel töltődök fel valahányszor csak megmászom a székelyvécei keresztutat. Lelkemben ég a láng. És szemem előtt látom a kápolna egyik festett ablakát, a meggyújtott fahasábköböl kifejlődött kereszt alakú tűzlángot.

Református vagyok, papgyerek és papunka. Az ökumenizmus gyakorlója. Amiként a csíksomlyói búcsún való részvétel lelki feltöltődést nyújt számomra, a székelyvécei keresztút megmászása mindannyiszor tüzet lobbant és lángot gerjeszt a szívemben. Hitvallásomat erősíti: „Hálával Istennek, szeretettel embernek!”

dr. Ábrám Zoltán

jelentéseket egy hatéves kislányról, akit szexuális zaklatással vádoltak, mert megpuszította egy osztálytársát; kamaszokról, akiknek iskolát kellett változtatniuk, mert feljelentették drogot áruló társukat, és a fegyelmetlen diákját megdorgáló tanítónő elbocsátása csak rontott az állapotán.

Józan Ész akkor kezdett háttérbe szorulni, amikor szülők csak azért támadtak a tanárookra, mert azok végezték el azt a munkát, amelyben a szülők csődöt mondtak: fegyelmetlen gyermekeik fegyelmzését.

Még tovább hanyatlott, amikor az iskolának szülői engedélyt kellett beszerezniük ahhoz, hogy beadjanak egy aszpirint, bekenjenek egy gyereket naptejgel, de tilos volt tájékoztatniuk a szülőket, ha egy diák drogozott vagy egy diáklány teherbe esett.

Józan Észnek elment a kedve az élettől, amikor a Tízparancsolat nevetség tárgyává vált, némely „egyház” üzletté aljasult, és amikor a bűnözők kezdtek külön bánásmódban részesülni, mint áldozataik.

Józan Ész számára kemény csapás volt arról értesülni, hogy az ember már nem védheti meg magát egy tolvajtól a saját házában, ellenben a tolvaj beperelheti őt, ha kezét emel rá, és ha egy rendőr megöl egy bűnözőt (még akkor

Gátolom, vagy támogatom Isten munkáját?

„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

(ApCsel 5,29)

Pünkösöd után Jeruzsálemben gyülekezett épül. Szegletköve a feltámadott Krisztus. Az Isten Lelkének jelenlétében megerősödött, bátran szolgáló apostolokat látunk. Nem valami ellenzékbe vonuló, földalatti egyházat tehát, hanem a nyilvánosságot felvállaló, sőt azzal élő eklézsiát.

Hangzik a megmentés evangéliuma és a Lélek jelenléte messze hangzóvá, érthetővé és a szív táplálékává teszi azt. Akik egykor tizenketten voltak, majd hetvenen, a Lélek áradása nyomán lesznek háromezren, és napoként egyre többen.

A Krisztus-szó győzelme nyomán irigység tölti be a főpapot és társaságát. Lukács nagyon szemléletesen nem csupán irigységről, de fogaik csikorgatásáról is szól. Mindez azt jelzi: a nagytiszteletű társaság érzi tehetetlenségét. Érzik, hogy hiába a kapcsolati tőke és a hatalom, mert a Lélekkel szemben képtelenek bármire is.

Ma is sokan, sokféleképpen fellépnek Isten munkája ellen. Manapság a Sátán a rágalmasz eszközén keresztül pusztítja Isten művét, mondja Ferenc pápa, az evangéliumi szellemben fogalmazó római katolikus egyházfő.

Hogy van mindez az én életemben? Gátolom, vagy támogatom Isten munkáját? Kit képviselek, és kinek engedek? Melyik hatalmi szó fontosabb? Isten vagy az emberi hatalmasság szava? Feléje fordulva, vele szemben állva, szívem csendességében nekem kell megfogalmaznom a bűnbánat válaszait.

Fábián Tibor

is, ha ez utóbbinál fegyver volt), azonnal eljárás indul ellene aránytalan védekezés miatt.

Józan Ész halálát megelőzte szüleié: az Igazságé és a Bizalomé, a feleségé: a Bölcsességé, a lányaié: a Felelőssége és a Törvényességé, a fiuké: az Ésszerűségé.

De élnek szörnyű mostohatestvérei: Hívják az ügyvédemet, Nem én voltam, Ne szólj bele és a Társadalom áldozata vagyok.

Nem vagyunk sokan a temetésén, mivel nagyon kevesen fogták fel, hogy elment. Nyugodjék békében!



Az együvé tartozás érzése összeköt

Nagyoláh Ilona a találkozások fontosságáról

Az Agnus Rádió a Református Egység Napján a Farkas utcába kihelyezett stúdiójában az eseményen résztvevőket kérdezte élményeikről, tapasztalataikról. Márton Zsuzsa az Ikafalváról érkezett Nagyoláh Ilonával beszélgett.

– A kézdi-orbai egyházmegyéből mintegy húszan jöttünk Kolozsvárra, nagyon szeretünk részt venni ilyen eseményeken, mert felemelő érzés, és megerősít minket.

2014-ben voltunk hasonló eseményen Debrecenben. Úgy érezzük, e mostani nagyszerű ismétlése egy szép találkozásnak. Három éve kapcsolódtam be a nőszövetségi munkába, így majdnem minden rendezvényen jelen vagyok. Mindenkinek ajánlom, hogy az ilyen jellegű találkozókön vegyen részt.



– Miért tartotta fontosnak, hogy eljőjön a találkozóra?

– Egyrészt azért, hogy magamat erősítsem. Másrészt azért, hogy ha visszamegyünk, el tudjuk mesélni falusfeleinknek az itt tapasztaltakat, és segítsünk nekik lelkiükben. Fontos, hogy fejlődjünk, az összetartás és az együvé tartozás érzése összeköt, és erősebbé tesz minket. Ez a kivezető út a mai világban: az összefogásban az erő.

– Mit jelent önnek reformátusnak lenni?

– Életem része. Nem ebben a hitben nevelkedtem, de áttértem erre a vallásra.

Szeretem az áhítatokat, a vallásos énekeket, nagyon szeretek énekelni, nagyon jól érzem magam.

– Milyen okból tért át?

– Fiatalon, 28 évesen elveszítettem édesanyámat, nagyon magam alatt voltam. Az akkori ikafalvi református lelkipásztor, Erdélyi Zsombor volt az, aki az életbe visszahozott. Ez volt az egyik ok. A másik az, hogy Ikafalván beleszőpöntem a református közösségbe,

amely felkarolt engem. Akkor azt mondtam a közösségben: én idáig tanítottam a betűvetést, most ők tanítsanak engem imádkozni.

– Milyen érzés itt lenni?

– Nagyon jó, régóta nem voltam Kolozsváron. Nagyenyeden jártam a tanítóképzőbe, akkor sokat hoztak fel minket a városba különböző előadásokra, színházba. Jó volt viszontlátni mindent. Szeretném, ha sokakat megérintene ez az esemény, és a következőkben másokat is csábítana, hogy eljöjjenek az ilyen rendezvényekre.



Fotók: Agnus Rádió



Ikafalvi belső utak

Bocz Rita vallásanár, mentálhigiénés szakember volt nemrég az Ikafalvi Teaestek vendége. Bardócz Csaba lelkipásztor igei bevezetője után Mátis Izabella presbíter köszöntötte a vendég-

előadót. A *Belső utak* címmel megtartott előadásban Bocz Rita a társadalom, közösség és egyén kapcsolatairól és azok sajátosságairól beszélt. Tanulságos volt annak a Japánban készült felmérés-



nek az eredményével szembesülni, aminek a végkicsengése az volt, hogy 1964–1981 között Japánban a nemzeti össztermék 100%-kal nőtt, de az emberek boldogságérzete a 17 év alatt nem növekedett. Érdekes ezt a felfedezést magunkévá tenni, mert sokan abban a téveszmében élünk, hogy az anyagi jólét hozza meg a boldogságot. Az előadó ezt nemcsak a japán példával, hanem a saját nevelői, tanári tapasztalatával is alátámasztotta, mert elmondása szerint a jól szituált szülők gyerekei, akik jobb körülményeket biztosító iskolákba járnak, nagyjából ugyanazokkal az érzelmi problémákkal küszködnek, mint a gyengébb anyagi körülmények között élő társaik.

Bocz Rita dinamikus előadásában arra is felhívta a figyelmet, hogy jó, ha minden közösség elkészíti a saját értéktárát, és feltérképezi saját értékeit. Ikafalván, e

kicsi faluban is rengeteg érték van, és ahhoz, hogy élmény legyen nekünk itt élni, fontos, hogy ezen értékekkel tisztában legyünk.

Az előadó a társadalomtól a közösségen át az egyénhez érkezve ez utóbbi lelki karbantartásának fontosságára mutatott rá. Egy, a mindennapokban is használható gyakorlatot mutatott be, azt ajánlva a hallgatóságnak, hogy mindenki naponta teremtsen minél több alkalmat a reggeli előretekintésre, a napközbeni lazításra és az esti visszatekintésre. Ha ezt a napi önkarbantartást komolyan vesszük, és egy áhítat vagy a napi ige olvasásával megkoronázzuk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy szebb napjaink lesznek, vagy a hétköznapjainkra tudunk úgy tekinteni, mint áldott időre.

Az Ikafalvi Református Egyházközség Sajtószolgálat

Református Egység Napja: hagyománnyá vált

(Folytatás az 1. oldalról)

A 2009. május 22-e óta megtartott egység napját – azon a napon írták alá Debrecenben a Kárpát-medence tíz egyházkerületének egységét kimondó nyilatkozatot, az új Magyar Református Egyház alkotmányát – idén először tartották Erdélyben. A kolozsvári ünnepségen mintegy kétezer ember vett részt tíz egyházkerület 65 egyházmegyéjéből. Csalódottan jegyezték meg viszont egyesek, hogy az eseményen a házigazdán kívül csupán három egyházkerület képviseltette magát püspöki szinten.

A Kolozsvárra érkezőket különben gazdag programkínálattal várták a szervezők: a Farkas utcai templom romkertjében gyerekfoglalkozások várták a piciket, az Apáczai Csere János Gimnázium udvarán a piciSófár, Kátai Zoltán énekmondó és a Somos zenekar szórakoztatta a kíváncsiakat, míg a Kétágú templomban a Szentháromság-vasárnapi kórustalálkozó keretében 14 kórus részvételével ünnepelték meg a Bethlen Gábor Földész Dalkör 130. évfordulóját. A fesztiválutcaban különböző standoknál az erdélyi egyházmegyéket és az egyházkerület intézményeit mutatták be a nagyközönségnek.

Az ünnepi istentiszteleten Kató Béla erdélyi püspök hirdette

az igét a zsúfolásig telt Farkas utcai templomban. A püspök prédikációjában arról beszélt, hogy az egész magyarságnak jót tesz, ha évről évre más helyszínen gyűlnek össze a reformátusok. „Szükségünk van arra, hogy valakihez tartozunk. Isten nemzetségéhez tartozni csak úgy lehet, ha az ő szeretete egybefűz bennünket” – fogalmazott Kató Béla püspök. Szerinte a református egység olyan, mint a megtört szálakból összefűzött fonál. A magyar reformátusok így, egybe fűzve képesek bármilyen nehézséggel megküzdeni. Isten szeretete szorosan tart bennünket, nem engedi, hogy elszakadjunk tőle. Amikor azonban e szoros kötelékből ki akarunk törni, akkor otthontalanokká és védtelenné válunk.

Szabó István, a Magyarországi Református Egyház Zsinata lelkes elnökének köszöntője után Adorjáni Dezső Zoltán evangélikus püspök köszöntötte az egybegyűlteket, aki terebélyes fához hasonlította az anyaszentegyházat, amelynek bár sok ága van, törzse és gyökere ugyanaz. A Református Egység Napját családi találkozóhoz hasonlította, amely csak akkor lehet igazán tartalmas, ha a családtagok nemcsak egymással találkozhatnak, de a családfővel is, akiről a keresztyén nemzetség a nevét kapta.



Horváth Anna alpolgármester beszédében elmondta: kisebbségi létben az egységre törekvés nem opció, hanem létkérdés, ahhoz kell ragaszkodni, ami összeköt. Az alpolgármester szerint egyenként könnyen sebezhetőek, eltíporhatóak vagyunk, ezért csakis a bizalomra és szeretetre alapuló egység az egyetlen járható út.

Orbán Viktor miniszterelnök köszöntését Hafenschér Károly, a Reformáció Emlékbizottság miniszteri biztosa közvetítette. A miniszterelnök szerint a vallási megújulás ügye az elmúlt évszázadokban szorosan összekapcsolódott a magyar nyelv megőrzésével és magyar öntudatunk megerősítésével. Orbán úgy fogalmazott: hálát adunk azért, hogy történelmünk számos viszontagsága ellenére a mai napig élnek és dolgoznak magyar reformátusok. A magyar miniszterelnök azt kívánta: legyen erejük és kitartásuk a reformátusoknak, hogy az 500 éves örökség szellemében szolgálhassák a magyar hazát. Az ünnepi istentisz-

telet végén úrvacsoraosztásra is sor került, amelyen a részt vevő püspökök és esperesek szolgáltatták ki a több mint ezeröttszáz személynek a szent jegyeket.

„Nemcsak Debrecenben gyűlünk össze, hanem a Kárpát-medence különböző helyszínein. Ilyenkor mindenki érzi, hogy amikor rajta van a sor, akkor minden erejét, tehetségét meg kell mozgatnia ahhoz, hogy ez az ünnep minél felemelőbb legyen. Úgy érzem, mindez hagyománnyá vált, és ha nem lenne, akkor nagy hiány lenne életünkben” – nyilatkozta Kató Béla püspök.

Az egynapos rendezvényesorozat este Varnus Xavér orgonaművész koncertjével ért véget. Azok, akik bejutottak a templomba, a művész által tolmácsoló Bach-muzsikán keresztül életre szóló élményben részesültek. És remélhetőleg azok is, akik hosszú kilométereket utazva május 22-én a Kolozsváron megszervezett Egység Napját választották.



Fotók: Kiss Gábor



A Református Egység Napjára való tekintettel új honlap indult, amely a következő időszakban a reformációra emlékező események weboldalaként is fog szolgálni. Erdélyben ugyanis a május 22-i ünnepi eseményekkel kezdődött az a rendezvényesorozat, amellyel az egyházkerület a reformáció 500. évfordulójára emlékezik. Az emlékezés 2017. október 31-én ér véget. A reformacio.ma gyűjtőoldala lesz a Kárpát-medencében zajló, a reformáció 500. évfordulójára emlékező eseményeknek.

Az ünnep jövőt építő erő

(Folytatás az 1. oldalról)

lés nagyon fontos, jövőt építő ereje lehet. Hiszem, hogy mindaz, amit itt látok és hallok, amikor egymással beszélgetünk, ismerkedünk, megerősít minket. Nagyon sokszor már attól erőt és bátorságot kapok, ami emberi kezek által alkotott dolog: például amikor ránézek egy ajtóra, amelyre szórványmisszió van kiírva, tudom, hogy itt élet van, az emberek dolgoznak. Természetesen ennél fontosabb, amikor



az emberek, az élő kövek – ahogy az ige mondja – fohászok Istenhez, és keresik a vele való együttélés lehetőségét. Úgy érzem, minél kisebb egy közösség, annál fontosabb számára, hogy lássa, nincs egyedül. Sokan vagyunk azok, akik jóra törekcsenek, akik az evangéliumot hirdetik, és akik a szeretet törvényét igyekeznek megélni.

A világban talán sohasem leszünk többségben, de ez nem jelenti azt, hogy ne lennénk elegendően arra, hogy mások számára só és világosság legyünk.

– *Hogyan látja a református egyház szerepét Kárpátalján?*

– Az egyház mindig több a társadalmi, politikai, civilszervezeteknél, mert a világ kezdete óta annak végéig ott van-

nak azok, akik az egyház tagjai. Az egyház társadalmi feladata minden országban más és más. Egy romokban heverő gazdasági és politikai élettel bíró országban, mint Ukrajnában, az egyház feladata hatványozódik. A szeretetszolgálat, a teher-

hordozás, az egymás terhének hordozása és az állami feladatoknak a felvállalása terén az egyháznak nagy feladata van. Odaáll, és az erejét koncentráltan az emberek szolgálatába állítja. Ezért lehet tűzoltóságtól kezdve árvaházig, gyülekezetéről gyülekezetre evangelizációs hét, mert tudjuk, ez az élet. Érezzük, ez a küldetésünk: ott kell lennünk az evangélium hirdetésével mindenki életében.



Fotó: Mihály Noémi

A Kárpát-medence egybeszorít minket

(Folytatás az 1. oldalról)

egyre inkább meg tudjuk fogalmazni közös ügyeinket: a tanítást, az egyház képviselését, a missziót, a református öntudat elmélyítését. Tudnunk kell egymásról, hiszen Magyarországon évtizedek óta egy nagy migráció figyelhető meg: a keleti részekről vándorolnak az emberek Budapestre és az ország nyugati részébe.

Az egésznek van egy másik oldala is: az egységzsínat óta, ha mi, magyarországiak rakoncátlanok is lennénk, és úgy gondolnánk, hogy elegendő vagyunk magunkban egyik vagy másik kerület, hát körülölel bennünket a Kárpát-medence, és ha akarjuk, ha nem, egybeszorít minket.

– *Mit kell tudnunk a dunamelléki egyházkerületről?*

– A miénk az újjászerveződés egyházkerülete. Hiszen egyik sem élte meg úgy a török hódoltságot, mint mi. A tö-

rök kiverése után kellett a terület újjáépíteni, a gyülekezeteket újjászervezni, és mindez a 19. század közepéig el is tartott. A 20. században a jövevények egyháza lett a miénk: vidékről rengetegen költöztek fel Budapestre és környékére. Ekkor vált feladatává az egyházkerületnek új gyülekezetek szervezése.

Ez a folyamat a 70-es években újra elindult: ha ma valaki ránéz a térképre, azt látja, hogy ma Magyarországon a lakosság egyharmada Budapesten és vonzáskörzetében él. A gyülekezeti élet szervezettségét tekintve nagyon le vagyunk maradva. Éppen ezért néhány évvel ezelőtt elindítottunk egy gyülekezetszervező, gyülekezetplántáló programot. Reméljük, hogy a jelenleg futó 20 sikeres programot követően a megalakuló közösségek további újabb és újabb gyülekezetszervezők lesznek a későbbiekben.

Mihály Noémi



Fotók: Kiss Gábor

Asszonyok szőtték az idő köntösét

Nőszövetségi konferencia Kőhalomban

A közelmúltban Kőhalomban szervezték meg a Brassói Egyházmegye nőszövetségi konferenciáját, amely alkalmából tizennyolc egyházközségből (Alsórákos, Brassó I., Brassó II., Nagymoha, Feketehalom, Olthévíz, Homoród, Küküllőalmás, Somogyom, Balázstelke, Nagyszében, Bukarest II., Ploiești, Románújfalu, Bürkös, Szentágota, Kőhalom-Állomás és Kőhalom) érkeztek képviselők. A nap folyamán, a helyszínen felállított könyvstand olvasmányából választhattak a résztvevők, alkalom volt kézzel festett porcelánedények vásárlására is, és nem utolsósorban arra, hogy közvetlen beszélgetés formájában ismerkedjenek, tapasztalataikban, értékeikben és hitükben osztozzanak az asszonyok.

Az áhítattal kezdődő találkozón az Igét a zernyesti egyházközség lelkésze, Nagy Veress Hajnal hirdette, a napi programot a nőszövetség elnöke, Kassay Judit Katalin tiszteletes asszony ismertette. Szegedi László esperes az asszonyok mellett a kisebbségben lévő férfiakat is köszöntötte, majd a nők pótolhatatlan munkáját és szerepét emelte ki. Ezt követően a rendezvényt befogadó egyházközség asszonykórusa kedveskedett, majd a kőhalmi egyházközség által működtetett szórványdiákokthon lakói, illetve a helyi iskolák tanulói rövid verses-zenés összeállítással örvendeztették meg a jelenlévőket.

Értékek és örökség

Rövid szünet után a konferencia Somfalvi Edit teológiai tanár előadásával folytatódott, melynek címe *Értékeink meghatározása – újratervezés!* volt. A bemutató első felében az érték- és normarendszerünk felismeréséhez és meghatározásához szükséges gyakorlati ötletekkel gazdagodhattunk. Olyan tanácsokat kaphattunk, amelyeket érdemes továbbgondolni környeze-

tünkben. Az egyik ilyen gyakorlat abból állt, hogy a közösség tagjai vessék papírra mindazokat a tárgyakat, ajándékokat, amelyeket szüleiktől, nagyszüleiktől vagy közeli rokonaiktól örökségbe kaptak, majd a tőlük tanult élményeket, tapasztalatokat fogalmazzák meg. Végül azokat az értékeket is írják

le, amelyeket ők maguk adtak át gyerekeiknek, fiatalabb rokonaiknak.

Az előadás második felében a szeretet öt alapértékét ismerhették meg az érdeklődők.



„A teremtett világ és benne minden Isten akaratából való, hogy mi jól érezzük magunkat benne. A keresztyén embernek a normát és az értéket újra kell gondolnia, hogy ne legyen zavar és diszkrépancia a kettő között. Tisztánunk kell, hogy normáink értékesek-e, és az,

amit értékesnek vélünk, normális-e” – hangzott el az első, az életünkről szóló alapértékünk meghatározásában segítségünkre szolgáló utasítás. A többi szeretetértékről – a saját döntésként értelmezett szeretetről, a kapcsolatainkban élő szeretetről, a szenvedélyként megélt szeretetről, illetve a felelősségvállaló szeretetről – igazán hasznos dolgokat tudhattak meg a résztvevők. Az előadás folyamán örömmel tudatosított-



tuk: nem igaz, hogy nincsenek értékeink, normáink, hogy ezeknek nincs alapjuk, s az sem igaz, hogy értéktelenül bolyongunk a világban. „Kell az újratervezés, mert van jövőnk.

Mi ugyanazokra az értékekre építünk, melyekre őseink is építettek, és ha mi is ugyanazokra építünk, akkor van jövőnk” – zárta mondandóját az előadó.

Tüvel írott értékek

A második előadást *Tüvel írott anyanyelvünk* címmel Bodolai Gyöngyi újságíró az erdélyi varrottasok meghatározó szerepéről mint alapvető ősi értékünkről tartotta. „Csak ami tanít, csak azt érdemes őrizni, védni, mint az érdemet. Nem regék habja, nem szép mesék: asszonyok szőtték az idő köntösét” – idézte Magyar Lajost az előadó, majd

Siposné Szász Márta életét és munkáit ismertette. Ez utóbbiakat a Kőhalmi Művelődési Ház előcsarnokában tekinthették meg, ahol az egyházmegye esperese üdvözölte az egybegyűlteket, majd Siposné Szász Márta köszöntött, és bemutatta a saját keze által készített munkákat.

„Azt kívánom, mindenki azt érezze, amit én, mikor beléptem és megláttam a kiállítást” – mondta könnybe lábadt szemekkel, a meghatódottságtól elcsukló hangon. Csodálatos díszítették a termet. A háziszőttes alapú, kézzel varrott csipkés szegéllyel ékesített kincsek a múltból féltve őrzött szimbólumainkat keltették életre. A kalotaszegi, torockói és udvarhelyszéki hímzéssel készült darabok piros, kék, fehér és fekete pompában, gyönyörű, eredeti mintákkal varázsolták el az érdeklődőket.

A rendezvény ebéd után tombolaosztással zárult, majd mindenki kellemes élményekkel és Isten által megerősödvé térhetett haza közösségébe, hogy tovább őrizze és éltesse értékeinket, hogy tovább szolgálja Őt, akinek nevében öröm volt együtt lenni.

Lime Ibolya



Hírek – Események

• **Presbiteri találkozót** szervezett a bágyoni templomban a tordai egyházmegye presbiteri szövetsége (PSZ) és a bágyoni leány-egyházközség presbitériuma. Az egyházmegye kilenc gyülekezetéből (Alsófelsőszentmihály, Aranyosegerbegy, Aranyosgerend, Aranyosrákos, Bágyon, Detrehemtelep, Harasztos, Ótorda, Újtorda) negyven presbiter vett részt. A találkozón Mihály Lajos esperes hirdette az ígét, majd Oláh Mátyás helybeli lelképásztor köszöntötte az egybegyűlteket. A gyülekezet rövid történetének ismertetése után örömmel mondta el: az eseményre csapatként készültek fel, a munkából mindenki alaposan kivette a részét – ebből is látszik, hogy bár kicsi az egyházközség (jelenleg mindössze 29 egyháztagot számlál), de élni akar. Szedilek Csaba, az egyházmegye PSZ-elnöke megköszönte a jelenlevő presbitereknek, hogy ilyen szép számban



jöttek el, és kifejezte mennyire örvend annak, hogy az idén is megrendezésre került a presbiteri találkozó. Köszöntések után Daróczy Attila aranyosegerbegyi lelképásztor tartott előadást *Az elhívott és küldött szolga* címmel. Előadásában a presbiteri tisztség bibliai alapjait ismertette. Elmondta, a Kánonban leírt köteleességek mellett fontos odafigyelni a Szentírásból ismert közösségek működésére is, és hogy a szolgálatunkat Istenre figyelve, alázatosan végezzük. (O. M.)

• **Az alázat és az önfegyelem könyvei.** Kozma Zsolt nyugalmazott teológiai tanár által összeállított két könyvet mutattak be a Református Egység Napjának előestéjén. *A Református Szemle repertórium 1908–2012* és *A Magyar*



Református Énekeskönyv tárgymutatója című kötetekről Kállay Dezső, a Protestáns Teológiai Intézet rektora, Adorjáni Zoltán, a *Református Szemle* főszerkesztője és Péter Éva egyházkerületi zenei előadó beszéltek. A kolozsvári püspöki hivatal nagytermében rendezett est házigazdája Kató Béla erdélyi püspök volt. Kállay Dezső rektor Kozma Zsolt tudományos tevékenységét ismertette, méltatva szerkesztői és írói munkásságát. A rektor szerint a professzor nem riad vissza az aprólékos, tudományos kutatói munkától. Kállay szerint ez a két kiadvány a református irodalom gyűjteményének fontos jegyzéke, emellett a belső térképek, valamint az alázat és az önfegyelem könyvei.

• **A Református Teológia Alumni Férfikarának** koncertjére került sor május 20-án a kolozsvári evangélikus templomban. Az ünnepélyen Brian James Johnstont, a férfikar karvezetőjét is felköszöntötték születésnapja alkalmából. Az esemény meghívottai között szerepeltek Stefania Barz, Mányoki Mária, Oláh Mátyás, Diószegi Benjámín, valamint rövid műsorral készült az alkalomra a Kolozsvári Református Kollégium kórusa is, amelyet Székely Árpád karnagy vezényelt.

• **A II. Egyházmegyei Ifjúsági Sporttalálkozót** rendezték Nagyalambfalván és Kisgalambfalván a Székelyudvarhelyi Ref. Egyházmegye szervezésében. A találkozóra 20 egyházközség 207 fiatalja jelentkezett. A fiatalok a következő sportágakban mérhették össze tudásukat: futás, íjászat, foci, kosárlabda, asztalitenisz, tollas-páros és ügyességi vetélkedők. Az ünnepélyes díjkiosztáson Kányádi György nagyalambfalvi lelképásztor szólt a fiatalokhoz, arra kérve őket, hogy a testi meg-

mérettetések után vállalják fel a lelki megmérettetést is, hiszen a mai világban kész harcot jelent megélni a keresztyén hitet. Az esemény főszerzője, Moldovan Radu felsőboldogfalvi lelképásztor, egyházmegyei ifjúsági előadó az eseménydús napot azzal a gondolattal zárta, hogy a sportnapnak, helyezésektől függetlenül mindenki a győztese.

• **Hétezen a reformációért!** Több mint hétezer követője van az Erdélyi Református Egyházkerület Facebook-oldalának. A hétezredik követő, Gál Norbert a Református Egység Napjára készült pólóval lett gazdagabb.

• **Emlékezés Gyarmathy Zsigánéra.** Szülőfalujában, Magyargyerőmonostoron ünnepi istentisztelet keretében emlékeztek Kalotaszeg nagyasszonyára. Hover Zsolt lelképásztor igehirdetése után megkoszorúzták a szülőházán lévő emléktáblát, ezt követően pedig kegyelettel emlékeztek a bánffyhungyadi temetőben lévő Gyarmathy-család síremlékénél.

Gyarmathy Zsigáné Hory Etelka 1845-ben született. Gyermekkorát szülőfalujában töltötte, ahol édesapjától tollforgatást, nagynénjétől pedig kalotaszegi varrottas készítését tanulta. Később irodalommal és népművészettel foglalkozott. Készített és készíttetett kalotaszegi varrottásokat, melyeket nemzetközi kiállításokon mutatott be (Brüsszel, Bécs, St. Louis, Lon-



don), hírnevet szerezve ezáltal szülőföldjének. Munkássága háziipart teremtett, megélhetést biztosítva Kalotaszeg sok-sok asszonyának. Tevékenysége által ismét divatba jött a varrottas.

ISSN–1223–8848

Nyilatkozat

2016. május 31-én újabb fordulópontjához érkezett a Mikó-ügy. A bukaresti restitúciós bizottság visszautasító döntése nem meglepetés, ismerve e jogsértés előzményeit. A bizottsági tagok többsége nem vállalta fel a helyes döntés felelősségét, mert a valóságnak megfelelő és jogszerű döntésért korábban egy másik hasonló bizottság tagjait a büntetőbírószágon alaptalanul elítélték. Az összetett jogi kérdések megoldását a jelenlegi bizottság így az igazságszolgáltatásra ruházta.

A Református Egység Napján a Kárpát-medence reformátussága egy akarattal jelentette ki, hogy „szilárdan hiszünk Istenben, aki az ő

református egyházát dicsőségének, győzelmének és megváltó tettének színhelyévé tette, így az ő református magyar népét is; és azt a seregét soha el nem hagyja. Hiszünk abban, hogy a keresztyén Európa és a magyar nemzet jövődjéje az Isten kezében van, s ebben a kézben jó helyen van. Nem félünk és nem kételkedünk...”

Az Erdélyi Református Egyházkerület fenntartja eddigi érveit. Minden lehetséges jogi eszközzel azon leszünk, hogy igazunkat újra és még jobban bebizonyítsuk. Várjuk a restitúciós bizottság hivatalos értesítését, és készek vagyunk a brassói ítéletábrán újakezdeni a harcot.

Kató Béla
püspök

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.



Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában Felelős vezető: Dávid Zoltán